

แต่...ชาวโรฮิงญาทุกคน

นำเสนอเมื่อ : 18 มี.ค. 2552

เรือไม้ ความจำนรรจ์ ดอกฝิ่น โรฮิงญา

“หรือโรฮิงญาไม่ใช่คน...” เป็นคำถามที่เจ็บปวดของชาวโรฮิงญาในไทยเอ่ยออกมาให้สื่อรับรู้ หลังจากพี่น้องของเขาต้องตากแดดลมฝนในเรือไม้ อาศัยลำเรือและคลื่นลมว่าจะพัดไปทางใด ชีวิตพวกเขาหนีมาจากรัฐอาระกันหนีจากความลำบาก อดอยากและถูกกลืนแก่งจากรัฐบาลทหารพม่ามาสารพัด ลาสุด, กุลสุลพม่าในฮ่องกง ได้แสดงความกักขะออกมาย่างหนาขึ้นตราบานว่า “โรฮิงญาไม่ใช่คนพม่า คนเหล่านี้หาเกลียดเหมือน ฝีปอบ”

‘เรือไม้ ความจำนรรจ์ ดอกฝิ่นโรฮิงญา’ ของ ‘วลัญชัย ทูนเปลว’
จึงถ่ายทอดออกมาเป็นบทกวีสะท้อนความรู้สึกเหล่านั้นออกมา ให้ชวนคิดต่อว่า ในท้ายสุด
ชีวิตของโรฮิงญาจะลอยไปสู่ไหนได้?

ภาพ : www.marine.police.go.th

1.

ลอยมากับคลื่นลมโถมทะถั่ง

มุ่งสู่ฝั่งศิวิไลซ์ในความฝัน

เรือไม้-ไร้เครื่องยนต์ บนอันดามัน

หลายสิบบร้อยความจำนรรจ์อดกลั้นมา

ผ่านเปลวแดดไหวระยิบกระพริบน้ำ

แผดเผาตามแผ่นหลังแขนขา

เรือไม้-ไร้เครื่องยนต์ ไร้หลังคา

เปลวฟ้าก็ไหม้ให้ซ้ำเติม

ผ่านปรอยฝน ผ่านลมหนาว-
ฟ้าหว่านดาวหุ้งฟ้าก็ค่อยเพิ่ม
แสงขาวสกาาฝันมาพลันเดิม
เรือไม้เริ่มผ่านพ่นอนุธการ

ขอบฝั่งเรืออยู่ที่ศตวันออก
ได้กลีบดอก 'ตะวัน' ที่ผันผ่าน
ลมทะเลเหเรือมาหลายกาล
ก็เกยด้านหาดทราย ณ สาย นั้น

กรูกันลงเรือไม้คล้ายเป็นไท
คุกเข้าให้แผ่นดินถิ่นความฝัน
เดินสู่ความแปลกใหม่-ปัจจุบัน
ก้าวห่างจากอันตามัน-ดอกฝิ่นแยม...

ภาพ : กรพ.

2.

แยมอยู่ตามไซค์งานก่อฉาบโบก
เหงื่อโซกโทรมกายคล้ายแต่งแต้ม
จึงเห็นเพ็ญจันทร์-นั่นจันทร์แรม
ดาวก็มีได้แซม-แต่แรมร้าง

บางคำถามมียากให้ใครมาถาม
เพราะไม่มีนิยามมาเอ่ยอ้าง
ไม่มีแมนฝันดินเป็นถิ่นทาง

แผนที่ทางกิโรในโลกา

เป็นมนุษย์เสมือน-มิใช่มนุษย์

อยู่ในจุดต่างด้าที่คร่ำคร่า

ในอกข้างซ้ายเสมอมา

หรือ 'โรอิงยา' มิใช่คน

เป็นเพียงละอองลอยละล่อง

ที่มีอาจปกป้องตัว-จากฝน

กระทบมากเข้าก็จ้านน

ลอยคอบอยู่บนทะเลใจ

ภาพ : AP Photo/Taufik Kurahman

3.

ความชั่วร้ายทั้งหมดนั้น...

ภาพคืนและวันที่โหดให้

ข่าวการปล้นสะดมทุกที่ไป

เป็นความจริงแค่ไหน-ใครบ้างรู้?

ทุกวันนี้มีอะไรที่ใส่ชุด?

ไม่เต็มบัดแต่ตั้งแต่มให้สวยหรู

ในเนื้อข่าวควรพิศพินิจดู

จากปากกาคัดรู้หรืออื่นใด?

เพราะ 'โรอิงยา' ไร้กระบอกเสียง

แม่เพียงสักหนึ่ง-ฟังใครได้
ควรจะเป็น 'ผู้เสียหาย' หรืออื่นใด
แต่ก็ไม่น่าจะเป็นเช่น 'จำเลย'

4.

เรือฝัน 'โรธิงยา' เกยท่าเก่า
อับเฉาเงาขึ้นระเหิดระเหย
ไม้ผู้แล้วหนอเจ้าเรือเอย
คงจะเกยมานานผ่านคืนวัน

ผ่านปรอยฝน ผ่านลมหนาว
ฟ้าหว่านดาว 'โรธิงยา' ไปรยหว่านฝัน
ว่าจะงอกเงยแล้ว-ปัจจุบัน
กลับจมใต้อันดามัน-ดอกฝันโรย...

แต่...ชาวโรธิงยาทุกคน

วัลัญชัย ฑูนเปลว

ขอบคุณเจ้าของบทประพันธ์